

CLIMBzin

Občasný zpravodaj HO Sokol Uh. Brod

listopad 2008, číslo 12

Vánoční dárek: plakát
UB TOP TEAMU

**PAKLENICA
FERATY V ARCU
NORTH PAMIR 2008
CHŘIBSKÝ HNĚDÁK**

0 Kč

Co řekl Pólo Maršálek

Kapitán Morgan je lepší než Pepé Lopéz!!

Mimo jiné uvnitř najdete:

Naprosto neuvěřitelných 16 (!!!) stran čtení,
hlavně a především O LEZENÍ!

- Co řekl** - Pólo, po několika pivech a panáčích v pátek na Tropicu?.....2
- HO UB TOP TEAM v Paklenici** - aneb hromadný výpad do země Old Shaterhand, Nšo-či a Vinnetoua.....3
- Feraty v okolí ARCA** - zážitky z železných cest vedoucích na kopcích kolem Lago di Garda.....7
- Expedice NORTH PAMIR 2008** - zápisky z úspěšné expedice na dosud nezlezený vrchol Koremdy.....9
- Chřibský Hnědáček** - velmi úspěšná reprezentace uherskobrodských sokolů na 4. ročníku hardcorového cyklisticko-lezeckého závodu.....12
- Hot sport news** - co, kdo, s kým a kde pořádného prásknul? Přehled toho nej co se od konce prázdnin událo.....14
- Rubrika na přání** - tentokrát pro všechny čerstvě plnoleté členy našeho oddílu.....15
- Key z redakce** - nesmyslné žvásty na obhajobu toho, že oddílová liga zase bude.....16
- Ftip** - neber drogy! a pak že lidí málo hulej aneb něco málo o snívání.....16

foto na titulní straně:
Mosorašky 5c, Aniča kuk, Paklenica
(c) 2008 Macek

MOTto:

Jim Karn

*Nestarej se o to, co říkají jiní -
pokud lezeš pro sebe, budeš mít
úspěch.*

3

6

8

Vinetou, Manitou a Anička

Nastaly podzimní prázdniny. I přesto, že byl konec října, podzim byl stále ještě teplý. Nezvykle teplý na tuhle roční dobu. V Uherském Brodě se do tří aut nasoukalo celkem 13 uherskobrodských sokolů a vyrazili směr jih. Za ještě teplejším podzimem, za večery s lahví dobrého vína nebo plechem pěnivého moku a ze všeho nejvíc (alespoň já si myslím, že to platilo) za parádními vápencovými stěnami chorvatské Paklenice.

Po více nebo méně (podle řidiče) pekelné jízdě se všichni někdy kolem půlnoci sešli v kempu Marko, postavili stany, roztáhli károšky a zapustili svoje těla do spacáků, které pak celou noc rozepínali potíce se ve vedru horké chorvatské noci. I tak jsme se všichni dočkali rána. Pravda, někteří v objetí s kočkou, jiní s Mackem... (i když Macek tvrdí, že jsem se jenom celou noc roztahoval na její karimatce).

První den byl tradičně rozlézací, takže jsme se rychle pustili do pořádných cest, a padalo to jako o dušu. Někteří se pochlapili víc než dost. Především v krásné klenbě Hram padaly výkony hodné zaznamenání. Tohle všechno byla ale jen rozcvička před nedělním výpadem do legendární západní stěny Aniče Kuk.

Večer v kruhu kolem vodní dýmky sedělo 13 sokolů jako dvanáct měsíčků a hecovali se na další den. Pravda, z některých jsme si trochu utahovali, ale kluci, to byla jenom sranda! Macek, trenérka a logistička expedice v jedné osobě, rozdělila všechny do dvojic, určila cíle, vyfasovala vrcholová píviska do batůžku a bavila se tím, jak týčr zakázal Ondrovi pít, aby prý ty Mistejky vylezl. Ondra pro jistotu poslechl a marně se na týčrovi domáhal rychlokurzu v jumarování. Prý křest ohněm bývá nejlepší, zážitky nejhlubší atd. A že to pak bylo 300 metrů nad zemí v délce za 8- dost hluboké, o tom snad nikdo z vás nechce pochybovat. Zkrátka těšili jsme se všichni. Každý na to svoje, někdo na svůj největší omyl, jiný na ptáka. Nejvíce se ale těšily Zuzka a Linda, na které čekal jejich první bigwall.

PRVNÍLEZENÍ V CHORVATSKU ANEB CESTADO NEZNÁMA

Rozhodnutí zajet si na svátek vzniku ČSR do Paklenice padlo již dva měsíce před tímto termínem. Nadšení strávit pár dní lezení v Národním parku Velká Paklenica sdílelo mnoho členů HO Sokol a naštěstí jim vydželo až do termínu odjezdu. Národní park nabízí mimo krásné sportovní lezení i cesty více délkové, které lákají ke zdolávání mnoho lezců.

Do Starigradu se posádky tří automobilů dopravily tak rychle, kolik koní zařehalo a vzešlo se pod kapotami vozů. Jmenovitě se zahraničního výjezdu zúčastnili: Jožka Tomanec, Med'oš, Lud'a, Lukáš, Karel, Masik, Pólo, Linda, Macek + fazol, Ondra Poleno Polehňa, Jenys, Zuzka a sám velký učitel. Kemp, který jsme si předem určili k zaparkování aut a složení hlav byl kupodivu prázdný. Čekali jsme návaly Čechů, kteří využijí prodlouženého víkendu. Pro nás jen dobře, moře místa a teplá voda ve sprše. Jelikož příjezd se protáhl do nočních hodin, následovalo rychlé přivítání hltkem slivovice, postavit příbytky a uložit se ke spánku.

V sobotu nás čekal krásný den, který jsme hodlali věnovat spíše sportovnímu lezení. Chtěli jsme se rozlézt a ošahat si skály. Někteří členové již Paklenici navštívili, proto nám a taky díky hezky zpracovanému průvodčíkovi mohli napomoci při výběru cest.

Ale většina z nás byla v kaňonu poprvé, proto

jste si nejdříve prohlédli horu, na

kteou jsme si brousili zuby všichni

společně den poté. Sám velký učitel

s paní a partičkou

nadupaných sokolů

v doprovodu bloňdaté

krasavice zamířili ke

skalnímu oknu. Je

trochu mimo hlavní

trasu, proto jsme

jej ostatní přešli

b e z

povšimnutí.

Tak snad

příště...

Kluci se

hodně

*Ideme Kaurismakis Mistake! 7a+!
To bude parádní nářez!*

*Tuším to bude nějaký mistejk!
Jinak nevím, na co bych měl ty žimary!*

snažili a myslím, že jejich snažení nedopadlo nejhůře a mají se čím pochlubit. Inu jiný kraj, jiné klima a snad nadmořská výška či lehký mořský vánek zapůsobilo pozitivně na naše lezce. Snad své výkony a přeazy potvrdí i v jiných skalních oblastech. Pro některé budiž to i dobrou motivací do dalšího lezení. Nesmíme ovšem zapomenout, že zde své snažení a bojovnost předvedla i Zuzka. I když se jí třeba nedařilo jako mužskému osazenstvu, není proč klopat hlavu. Dnes to nevyšlo, a příště to bude lepší. No, dle výčtu či nahlédnutí do průvodčíku nám ostatním asi i v budoucnu postačí skromné zhlédnutí skalního útvaru, možná tak svačinka a pak čelem vzad.

Zbytek výpravy zaujal jiné místo, které takřka nelze minout – hnedle u hlavního chodníku, kde se dalo vybírat z velmi příjemných cest těch správných hodnot. Zkrátka mohli jsme si zamnout rukama jako řezník Krkovička sedlák a kupec v jedné osobě a začít s vybalováním a strojením se do lezeckého. Když se začaly svaly, zapojily nohy i celková motorika těla, dalo by se říci, že i my jsme na tom nebyli nejhůře. Přesné názvy cest a ani jejich klasifikaci nedokážu říci, neboť ji neznám. Věřím však, že je hoši rádi prozradí. Stačí se tedy jenom zeptat. Příjemně inspirování jsme se vraceli do kempu na teplé jídelko a sedánek u vaříčů. I když nás sluníčko krásně přes den zahřálo, večer bylo potřeba se trochu přiobléci, ale to nám nikomu nevadilo.

Zuzka

Nedělní ráno v Paklenici, budím se v zafuněném stanu a radši utíkám na vzduch. Všude kolem se probouzejí ostatní a až na Macka, který se rozhodl nám dělat šerpu, se chystáme na Aniču. Po včerejším rychlokurzu od TeaČRa už se začínám orientovat v termínech "docela dobrý chyt" a podobných, a očekávám nejhorsí. Dneska mě totiž čeká moje první vícedělková cesta - Mosoraški.

S heslem kdo chce na Aničku, musí na rozcvičku, se přidávám k ostatním nadšencům, a záhy vyrážíme. Všichni sprintují ke stěně, abynemuseli před nástupem dlouho čekat, a já v závěsu vyhlížím velkou karabinu značící nástup do Mosorašek. Říkám si, že mi to hezky začíná, celá vybarvená (zářivě červená) doražím za ostatními. Zato mile mě překvapí, že téměř nečekáme, narozdíl od ostatních. Ještě rozloučení (přece co kdyby) a jde se na věc! Popisovat cestu snad ani nemusím, a až na klíčovou délku 5c, kde jsem se potrápila, to byla vyhlídková cesta. Při posledních délkách už jsem se těšila jen na to, až sundám lezky, které mě neskutečně tlačily, a vůbec mně nezajímalo nějaké focení v poslední délce. Nahoře nás vítal Macek se slíbeným lákadlami, nezklamal, a všichni jsme postupně dolézali. Celý TOP TEAM UB ještě zapózoval na vrcholu Aniči Kuk(712m) a každý z nás se s vidinou teplé večere hrnul do kempu.

Co dodat, cesta, kterou nemůžu nedoporučit i takovým začátečníkům jako jsem já, a skvěle strávený den. Slibovaný zážitek to byl, stejně jako celý zájezd do Paklenice, který se myslím vyvedl.

Neděle patřila celodennímu „výletu.“ Čekal nás výstup na Aniča kuk 712 m n. m. Večer jsme si neposunuli hodiny a vstávali dle letního středoevropského času. Naštěstí jsme se probudili do slunečného rána, takže se dalo předpokládat, že se udrží po celý den. V to jsme nejen doufali, ale byli jsme o tom přesvědčeni. Nejspíše ranní rozbřesk a lechtání slunečních paprsků nadchlo Ondru v ranní rozcvičku pod heslem: „Kdo chce na Aničku, musí na rozcvičku.“ Protáhli jsme si těla, klouby a svaly. Dále se vše odehrávalo dle scénáře balení, příprav na cestu, snídaně a svačinky. Všichni již vyrazili, pouze osazenstvo zelené Škody Felicie kombi mělo tradiční zpoždění. Nevím, zda to některé členy nestálo vytipovanou cestu. Pod nástupy cest jsme dorazili dle rozdělení a logistického plánu Macka z předešlého dne. Začneme cestou zvolenou Týčrem – tudíž od nejnáročnější a nejvyšší klasifikace: Týčr a Ondra se připravovali na přezení cesty Kaurismakis Mistake 7a+. Jako jediní měli místo volné a mohli se pustit do zdolávání stěny bez dlouhého čekání.

Cesta Velebitaški 6b byla prisouzena Karlovi s Lukášem a bohužel stejně jako my, i když jsme si neposunuli hodinky, nebyli pod nástupem jako první. Stejný osud potkal i Masika s Pólem, kteří chtěli vytrít zrak nejenom sobě, ale i ostatním tím, že přelezou cestu ptáka s největším rozpětím křídel Albatrosa 6c. Pro nás: Jenysa a Zuzku, Luďu a Lindu, Med'ose a Jošku byla vytipována cesta Mosoraški 5c. Naštěstí jsme hnali naše dolní končetiny dost rychle, takže jsme pod nástupem nebyli první, ale byla před

námi pouze jedna dvojka. Snad největší smůlu měli Karel s Lukášem, kteří se vzdali překonání cesty Velebitašky. Zkrátka přelézt a přivést si nějaký ten skalp si chtěli i ti, kterým to nešlo moc rychle. Bojovali hodně statečně ale zato zatraceně dlouho. Trpělivost kluků měla zde své meze. Rozhodli se proto přemístit k nejpočetnější skupině a nastupovat jako poslední do Mosorašek.

Z našeho dohledu vzdálení se chystali a nejspíš i první vstoupili do cesty Týčr a Ondra. Nedokážu si představit, co prožíval pod nástupem Ondra. Čekala ho cesta trnitá. Nutno dodat, že odvahy měl za všechny prince, kteří bojovali s vícehlavými saněmi. Smekám. Asi i musel, protože nikomu se nechtělo do cesty, která překračovala možnosti nás samotných.

Nám se podařilo nastoupit do první délky a stále jsme měli na dohled Masika s Pólem čekajících na svou chvíli. Zatím postávali i Karel s Lukášem, ale brzy prchli za námi. Pokud jsem to správně počítala, tak už i třetí délka byla za námi a pod skalou byli stále naši čekatelé. A jestli je to pravda, tak Masik měl opět zaječí úmysly. Ale Pólovo rozhodnutí bylo pevné a nezvratné. Nakonec chlapi šplhající před nimi dolezli ke štandu a kluci mohli také vyrazit. Pólovo zamávání a ztratili se mně z dohledu. Možná, že je ostatní viděli, ale já jsem se moc nerozhlížela. Přece jenom první dlouhá vícedélková stěna, takže jsem trochu bojovala s vlastním strachem. Kupodivu šlo všechno hladce, než jsme se dostali ke „klíčové“ délce, kterou nám hoši popisovali. Možná pro někoho brnkačka s prstem v nose a ještě padesátikilovým pytlím kamení, ale mně pod ní docela zatrnulo. Asi to nebyl můj šálek kávy. Jaksi to bylo kolmější a takové jiné než doposud – prostě spára. Jenysovi před námi se ztratili Maďaři, takže se mu podařilo ze zatím pohodového lezení vykouzlit pěkný oříšek pro svoji Popelku.

Ale tak jak v pohádce všechno dobře končí, tak i tady se ukázala povaha velké a zaryté bojovnice. Zuzka má nejenom filípa, ale i odvalu, a délku pěkně přelezla. Aspoň na můj vkus. Nebylo to čistě, ale než se tam „hongat“ doteď, tak to trolinku ošidíme a pak zase podle pravidel. To byla Zuzka. Já měla za partáka přemýšlivého a chytrého chlapáka. Ono když už to nevydalo za 4???, tak to bude špatně, proto musíme zvolit cestu jinudy a snad i správně. Stalo se a traverzem jsme se dostali pod spáru. Nutno říci, že dala zabrat, když to okořeníme trochu brblání atd., tak se dostaneme do mých lezeckých začátků. Co už, holt někdo to musí okecat. Přes všechny trable spára pustila a dostali jsme se ke štandu a odtud nás čekala závěrečná délka. Ostatním se vedlo lépe. Snad jim spárokominó lezení více sedí. Každopádně nás na konci cesty čekal catering v podobě piva. Na tom má velikou zásluhu Macek, která nejenomže pořídila všem krásné foto, ale oběhla horu a přinesla pivíčko. Já bych radši na vrcholu našla klobásku nebo řízek, pivo jaksi nebylo až tak motivující. Hlad měl přednost před žízni. Nejšťastnějším lezcem byl dle výrazu Jožka. A má být na co hrdý, leze mu to pořád výborně.

Pak už následoval odpočinek, švitoření a hledání konce cesty Týčra a Ondry. Podařilo se a čekali jsme, jak se dařilo této dvojce. Zatraceně dobře. Objevili se na vrcholku skály. Týčr ladnými závěrečnými lezeckými kroky a Ondra tahal za špagátky svými už tak rozbitými dlaněmi. Tak jak bylo naznačeno, zadarmo to nebude, a taky nebylo. Ale nejspíš zážitek parádní, i když pro mne nezáviděníhodný. Po vrcholovém pivku přesun na nejvyšší vrchol Aniči a najít albatrosáky. Hledat jsme nemuseli, kluci usměvaví už čekali. Závěrečné společné foto a úprkem dolů, sluníčko už bylo hodně nízko. Na to, že jsme vstávali ráno v půl osmé, návrat se nám protáhl a do kempu jsme přijeli v osm. Zasloužená večere a hurá, mejdan může začít...

Členové UB SOKOL TOP Teamu

doporučují fiftýny

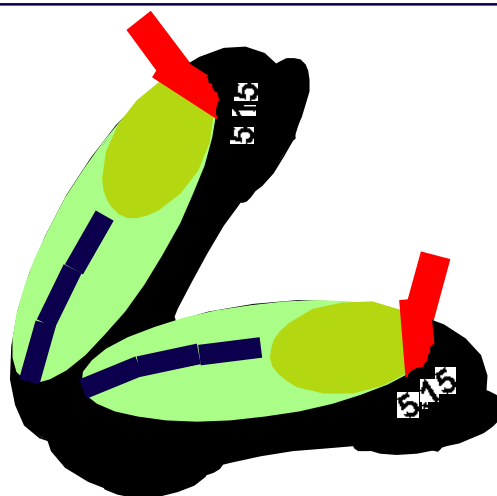
5.15 - MUCHA

nový model baletky pro hard bouldering

nová agresivní š-pička + super pata

guma s přilnavostí muších končetin,

ktorá drží aj na tých oklzaných stupoch

V pondělí jsme nikam nespěchali. Týčr team zůstal o den déle, takže měli leháro REST DAY. My jsme v podstatě taky lenošili. Celodenní lezení a sestup nás unavily, zvolili jsme pouze skalkaření. Žádná honba za čísla, odpočinkové lezení. Večer se sbalil matroš, aby toho ráno nebylo moc. Úterý bylo pro většinu z nás ve znamení odjezdu, takže vytáhnout šátky, zatlačit slzu a zamávat.

Sice jsem při brblání v komíně a i před poslední délkou říkala, že kdybych to věděla, tak mě tam nikdo nedostane. Ale kdybych nejela a nezakusila ochutnávku paklenických skal, nemohla bych být bohatší o krásné zážitky a napsat pár řádek.

- foto Jenys, Macek, Ondra, texty: úvod-učitel, rámeček-Zuzka a tu většinu napsala Linda -

Slovácké oupn 009

7. ročník závodů v lezení na obtížnost

14. března 2009

Uherský Brod

www.oupn.wz.cz

Neděle, pět hodin odpoledne, vyjíždíme směr Itálie, cíl naší cesty jezero Lago di Garda. Joža řídí zodpovědně a po několika krátkých přestávkách v šest ráno přijíždíme k Lagu. Jedeme k malému parkovišti u jezera a scházíme na malou pláž, kde si chceme chvíli zdrímnout po celkem únavné noci. Kolem deváté nás budí rybáři, tak nasedáme a jedeme do Torbole najít kemp. Zůstáváme v kempu Europa (9 € den), celkem slušný, s vlastní pláží. Na den nic neplánujeme, ale odpoledne jedeme do Arca, Míky si chce koupit set na Feraty. Ještě se jdeme podívat na lezeckou část, kde lezou dvě dvojky, a jen valíme oči. Pak se vracíme a večer brzy zaleháváme a těšíme se na další den. Ráno je krásné, a tak hned po snídani odjíždí mužská část, Zuzka se jde koupat a lenořit do Mori. Chceme jít Feratu „Monte Albano“, která je v průvodci psaná jako těžká. Auto necháváme na parkovišti u hřbitova a podle ukazatelů jdeme k poutnímu kostelíku Santuario di Monte Albano kolem krásného odpočinkového místa k nástupu. Po přeizení spodní části dolézáme k místu, kde je možné z Feraty odbočit. My však pokračujeme dál, přes kolmé a převísle stěny a traverzy do střední, lehčí části. Výborně zajištěnou cestou, stále však ve velké expozici, dolézáme přes kolmý 50m stupeň na konec cesty. Celá cesta vedla na slunci, tak jsme docela upečení. Nahoře se setkáváme s německou dvojicí, která nám dala tip na další den - Kaňon v Dreně. Pak sestupujeme a po krátké prohlídce Mori odjíždíme do kempu. Pak už jen koupání, večere, vínko a pohoda.

Středeční ráno je jak vymalované, a tak brzy všichni odjíždíme do Dreny, kde chceme

jít Feratu „Rio Sallagoni“, která vede kaňonem místní říčky. Cesta je středně těžká, trochu silová a jsou na ní dva lanové mosty. Hlavně však celá vede v příjemném stínu. Vyústění je blízko hradu, tak se jdeme podívat a pak sestupujeme k autu. Dáváme si hodku pauzu a odjíždíme do Arca na Feratu „dei Colodri“. Jedná se o lehkou Feratu a Zuzka půjde s námi, aby si taky něco užila. Cesta začíná přímo proti koupališti, prochází lezeckou částí a vede skalnatým úbočím k jihu. Je dobře zajištěná a ústí na hřebenu, po kterém pokračuje k severu na vrchol Colodri. Je odtud krásný pohled na Arco a celé údolí až k Lagu. Sestupujeme po cestě do Arca, kde jdeme na zmrzku a prohlídku. Do kempu se vracíme kolem osmé. Ve čtvrtek zase odjíždí jen mužská část do Avia, kde chceme jít Feratu „Gerardo Sega“ ve skupině Monte Baldo, a v průvodci je jako těžká. Po silnici z Avia jedeme údolím Valle dei Molini na malé parkoviště. dále širokou cestou k rozcestí u krásného vodopádu „Cascata Preafessa“, dále úzkou cestou k nástupu. Od auta dvě hodky. Cesta začíná pod ohromným převísem (něco úžasného) kolmou stěnou na police, které vedou skalní střechou. V závěru vede strmými, jen zčásti zajištěnými

lesními skalními pasážemi k vyústění ve výšce 1300m. sestup je dlouhý, ale vede lesem ve stínu, tak je pohoda. V pátek se nemůžeme dohodnout na program, zda jít lézt, nebo na feratu. Nakonec vyjíždíme troch později do Rivy na lehkou Feratu „Fausto Susatti“, která vede na vrchol Cima Capu s převýšením 800m. Cesta je lehká, ale vynahrazují ji nádherné pohledy na Lago, Rivu až po Arco. Sestupujeme Feratou „Mário Foletti“, jedeme docela svižně, protože nám na

záda celou cestu dýchá bouřka. Na konec jsme udělali dobře, protože dole přšelo. Ve čtyři jsme zpět a po koupání jedeme do Rivi na pizzu a pivko. Vracíme se večer. Sobota, poslední den našeho pobytu, je po večerní bouřce nádherná a s nebývalou viditelností. Balíme a odjíždíme na malou pláž, kde si chceme založit na plotnách. Jsou tu cesty obtížnosti 4 – 5 UIAA, dlouhé až 150 metrů. Lezení po malých chytech a na tření s pěknou expozicí. Lezeme ve trojce, tak jsme pomalejší. Dáváme tři cesty, pak se jdeme vykoupat. Ve čtyři vyjíždíme. Ještě stavíme v Arcu, kde si kupují presky, a pak už směr domů. Ještě děláme zastávku v Innsbrucku, kde nám dělá Joža průvodce ve staré části města, a pak už jen jedeme a jedeme a jedeme a jedeme. V neděli v sedm jsme doma.

Účastníci zájezdu: Joža, kterému patří dík, že nás dovezl tam i zpět, Zuzka, která se o něj pečlivě starala, Ondra, Miky a moje maličkost, kteří se jen vezli.

text a foto Jožka

Noví členové HO Sokol UB

Markéta

Monika

Lukáš

Expedice *North Pamir*

Pamír je rozsáhlý horský masív uprostřed Asie. Zabírá plochu kolem 100.000 km² s nejvyšší průměrnou výškou na světě. Ostatní významná asijská horstva se z něj vyčleňují. K jihozápadu tak vybíhá Hindúkuš, k jihu a jihovýchodu směřují Karákoram s Himálajem, východním směrem pak horský systém Kchuen-lun. Holé horské hřebeny, táhnoucí se od čínské hranice až do pouští Turkmenistánu a Uzbekistánu, nazýváme souhrnným názvem Pamiro - Alaj. Ten společně s pohořím Ťan - šan vybíhá z Pamíru směrem severním. Nejvyššími vrcholky Pamíru jsou Kongur I - 7.719m a Kongur II - 7.595m společně s Mustaghatou 7.546m. Díky poloze na čínském území je tato část Pamíru dosud velice málo navštěvovaná.

Na jihozápadě horstvo kulminuje 7.495m vysokým Pikem komunismu (jak poetický název pro horu, dnes bohužel převažuje název Pik Šomoni), společně s Pikem Korženěvské - 7.105m. Severnímu okraji Pamíru vévodí kolem 200km dlouhý Zaalajský hřeben. Probíhá od západu k východu nad rozsáhlou Alajskou velehorskou depresí, kterou si prorazila cesta řeka Kyzylsu s temně červenou vodou. Alajská dolina tak odděluje Pamír od Alaje. Při pohledu ze severu poskytuje Zaalajský hřeben jedinečné panorama, nezakryté žádným předhůřím. Hřeben kulminuje Leninovým štítem (Pik Lenin, dříve Kaufmanův štít, 7.134m). Skupina dalších vrcholů zde přesahuje výšku 6000m (štít Dzeržinského - 6.713m, Sverdlovův - 6.413m, Korumdy - 6.636m, Kazylagyn - 6.679m, Moskva - Peking - 6.852m a mnohé další). Hřeben je výrazně zaledněn krátkými ledovci s délkou

15km. Zaalajský hřeben přetínají dva známé průsmyky. Průsmyk Tersagar - 3613m odděluje Východní a Západní Pamír. Průsmykem Kyzylart - 4280m vede důležitá spojnice Kyrgyzstánu s Čínou na trase Oš - Chorog. Východním směrem za sedlem Kyzylart se nachází dodnes velmi málo prozkoumaná oblast severovýchodního Pamíru.

Právě sem odjela koncem července 2008 smíšená česko - moravsko - slovenská skupina. Přes nesourodé národnostní složení vše skvěle fungovalo a nikdo z účastníků nepřesáhl dvě promile. A proč byl cíl naší cesty právě zde?

*Jedenáct horolezců z Čech, Slovenska i Moravy
dospělo k rozhodnutí – nás komerční akce nebaví.*

*A rozjeli se v zvlněnou kyrgyzskou step, v dál,
aby se každý s panenskou horou rval.*

*Cílem byla šestitisícovka Východní Korumdy,
s placatící slivovice zvesela v kapse bundy.*

Komu nestačí poetická odpověď, dále tedy prozaicky. Koncem 90. let 20. století se mírně uvolnily vztahy v pohraničí mezi Kyrgyzstánem a Čínou, v dobách SSSR tradičně napjaté. Následkem bylo otevření východní části Zaalajského hřebene pro turisty a horolezce. Nejvyšším vrcholem oblasti je Pik Korumdy 6636m, ležící na samé hranici. Kromě něj byl do dnešního dne zdolán pouze vrchol Zarja Vostoka - 6.349m. Dále ruské skupiny vystoupaly na několik sedel. Ostatní vrcholy nemají prvovýstup. Nejvyšším pak byl krásný vrchol Východní

Korumdy, vysoký 6384m. Najdeme jej na čínské hranici asi 4 km východně od hlavního vrcholu Korumdy. Tato hora byla tedy dosud prosta lidských stop.

Jak kdysi napsal Radovan Kuchař: „*Nejkrásnější lezecké zážitky jsou první výstupy. Kdo nepoznal radost z vědomí, že leze místy, kudy ještě žádný člověk neprošel, že se drží chytů, jichž se ještě nikdy nedotýkala lidská ruka, těžko pochopí, jak silné jsou to dojmy. Horolezec při prvovýstupu prožívá něco z onoho nutkání a uspokojování pramenícího ze specifického prapudu, který žene lidstvo vpřed za objevy a za poznáním.*“

Hlavním sportovním cílem expedice tedy bylo uskutečnění prvovýstupu na vysoký kopec, nejvyšší v Pamíru, dosud člověkem nedostoupený. Bohužel skutečný prvovýstup mají .

na kontě zřejmě kozorožci. Ty jsme ale, hrdi na své mírně vyšší IQ, nepočítali. V odlehlém a málo známém horstvu severního Pamíru před námi působily jen dvě horolezecké expedice. V oblasti nejvýrazněji působili polodomácí Rusové, ti chtěli dát pokus vzápětí po naší expedici (pozdě...). Od návštěvy odrazuje i poměrně značná vzdálenost, kterou je třeba ke kopci urazit polopouštní krajinou bez asfaltových silnic. Celá oblast je dodnes pohraničním pásmem, kam je možné se dostat jenom na základě povolení ministerstva zahraničních věcí Kyrgyzstánu. Expedice také minimalizovala dopad svého působení na přírodu severního Pamíru. Nezanechali jsme na kopci a v táborech stany ani žádný další materiál. Veškerý hořlavý odpad jsme před odchodem spálili a nespalitelný odnesli zpět do civilizace. Díky vratným láhvím od vodky jsme tak snížili finanční náročnost celého podniku. Nechceme, aby se z kopců tohoto pohoří stalo podobné smetiště, jako z leckterých himálajských.

A kde to všechno začalo? Přece klasicky – na vídeňském letišti, u přepážky nadměrných nákladů, řešením problémů s nadváhou. Evropa je Evropa. Asijská byrokracie je z jiného soudku. Na zpáteční cestě, v Oši, tak benevolentní už nebyli. Ale prastaré váhy z Vítkovic jen lehce přizvedne noha kolegy, a je po údajné nadváze, prostě elegantní odpověď dutohlavci.

Liborovi nedopravili do Asie batoh, dopadl jak ti legendární Jiráskovi pytláci u Sumce (zřejmě jeho oblíbená hospoda). Komerční expedice, která se v letadle tísnila s námi, dopadla hůř. Jeden z členů si zvrtil nohu v nezakrytém ošském kanálu a dalšímu ani při jeho třetí letecké cestě do světa nedošel do cíle batoh. V rámci jeho prokletí i při návratu domů nebyl chlapík včas odbaven a batoh tradičně nedorazil. Na to se už musí jen s bezbřehým optimismem nebo kulkou do hlavy. Takové lidi raději nefotím a ruku jim podám jen s česnekem v ruce druhé.

Cesta vstříc k zážitky přetékající horské náručí proběhla dodávkou zn. Mercedes, cestovní průměr tak do 20 km/h. Ne, nejsme vysazeni na prestižní značky, ale v Kyrgyzstánu řeší motorizaci už jenom Daewoo Tico.

A jak celá expedice proběhla z hlediska časové posloupnosti? Kovopták nás dopravil až do druhého největšího města země, Oše v jižním Kyrgyzstánu (z Prahy nebo Vídně přes Moskvu). Následuje kličkování mezi balvany neasfaltovanou cestou do pohraniční vesnice Sary - Taš v Alajské kotlině (200km). Dále zbývá zhruba 60km pod stěnu do BC.

*Cesta začíná ve starobylé Šalamounově Oši,
kde hořká Baltika protočí znavené oči.**

*Jen jeden z nás smutný je,
mysl jeho jako v těsné kleci,
z letiště, neposlali mu jeho věci.*

Další cesta na kovem polstrovaných sedačkách vozidla značky Ural (lze použít i neméně odpružený Kamaz) pod sedlo

Transportnýj, odtud celodenní pěší vynáška do BC 4.050m. BC máme na pravé straně morény ledovce Východní Kyzylsu, nedaleko pilíře, spadajícího z kóty 6069m.

*Bez nosičů, všechno sami, expedice vynáškami začala,
naše záda, jak divoký oř, pod nákladem se vzpírala.*

*Konečně jsme v táboře, tak zvaném bejskempu,
je to dřina, snad je lépe prodavačům v Řempu.*

*Výška jenom čtyři tisíce, ale co ta moje hlava,
stovka malých trumpet v ní hraje své tradá.*

*A tak ještě drobnost k tomu, proklaté střevní potíže,
někteří i šestkrát denně, jsou jak ve stavu beztíže.*

Trasa BC - C1 Přes louku, zdravotní svíště, po ledovci, výstup sesouvajícími se červenými jílovitými hlínami (za deště nelze zvedat nohy) k rozbité skalní stěně. Tou na suťový a extrémně zvětralý hřeben a sněhohledovým svahem na podušku pilíře, kde je možné připravit rovná místa pro stany.

*Cé jedna je postaven, úkol splněn,
hlava jako v deliriu, ptám se -
proč je terén v horách zvlněn?*

Až po C1 jsme se nesnažili o čistý alpský styl. Další výškové tábory jsme budovali pouze jako stany k dispozici jednotlivým vystupujícím dvojicím. Neprobíhalo tak jejich původně plánované zásobování proviantem ani vybavením. Dvojice si nesly s sebou veškeré vybavení. Lidsky teplá slova koordinovala ve vysílačkách jednotlivých táborů postup dvojic v pravidelných relacích.

Trasa C1 - C2 Strmý skalní a ledový pilíř, místy velmi ostrý.

*Klíčové místo, stěnka strmá, není úsek snadný,
Tom necouvl, cepín v zubech, tygří pohyb ladný.*

*A tak jsme dvojku postavili,
nudlemi vše oslavili.*

*Čínské nudle, lezou z nosu, lezou z uší,
s chutí jezte, sponzor tržiště v Oši.*

Trasa C2 - C3 Pilíř končí na kótě 6069m, traverz doleva na sněhový vrcholový hřeben na rozhraní Kyrgyzstánu, Tádžikistánu a Číny.

Trasa C3 - vrchol Táhlý a ostrý hřeben s převějemi, vedoucí k vrcholu, je ohrožován silnými větry z pouště Taklamakan v sousední Číně, s převýšením 350m. Výstup a sestup vede mírnější tádžickou stěnou.

*Vysoko tam nahoře, dvojka bojuje, cé tři as vybuduje.
Parták starostlivě ptá se – okno k vrcholu otvírá se?*

*Da, panáka vodky do hrdla kopnu,
směle se vydám k tomu oknu.*

*Vrchol je na dosah, skalní hřeben pohltí náš smích,
žumár na laně fíčí jak ten vlak na kolejích.*

*Sestup mění se pak ve filmové drama,
hromy, blesky, tělo do trhliny padá,
vysoukáš se, a hned zas nová jáma.*

*Takové psi počasí člověk zažije jen v horách,
sviští raději zalezlí, hluboko ve svých norách.*

*Jak v pohádce, žízniví a osamělí,
však dolů sestoupili všichni celí.*

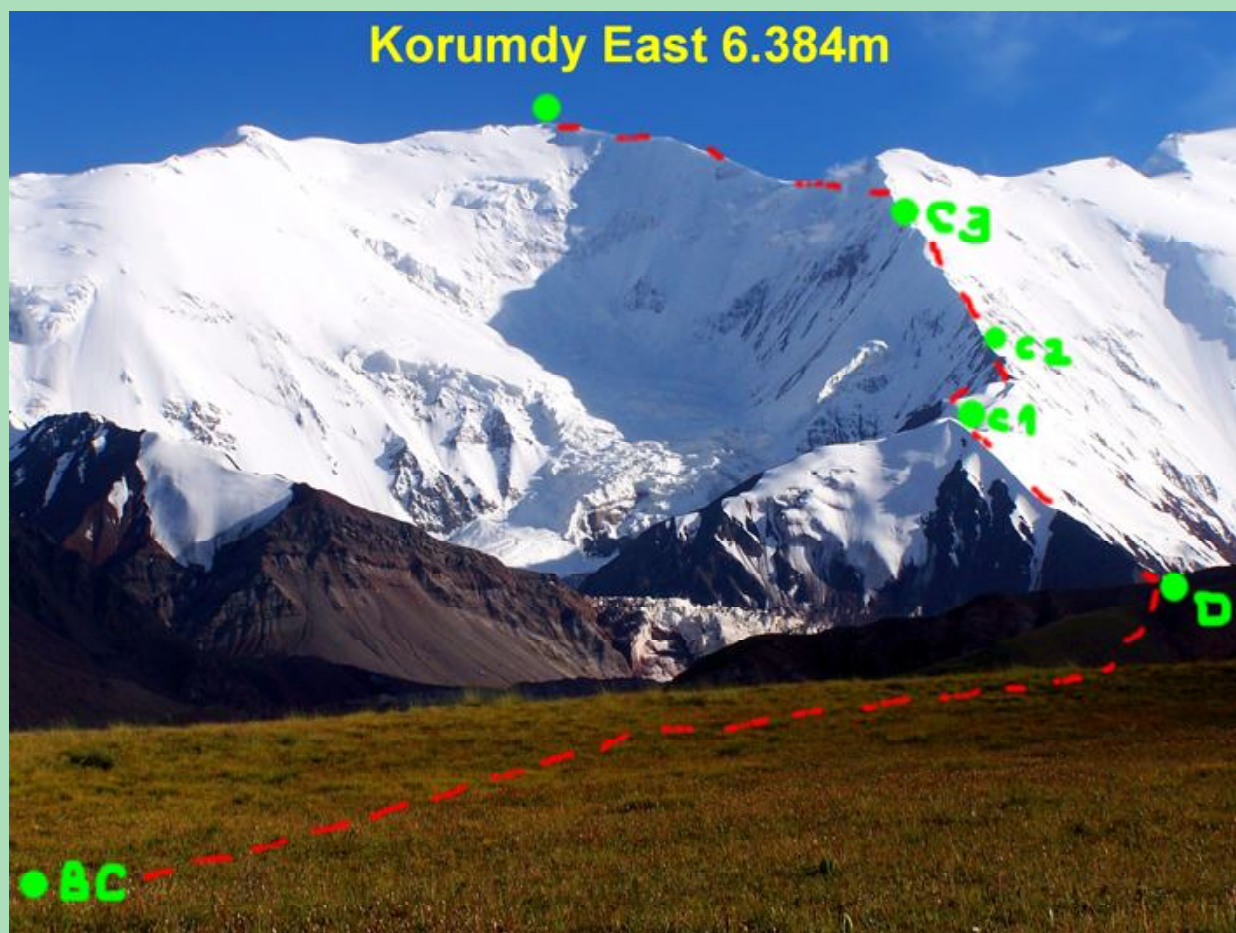
A proč jsme tam skutečně jeli? Ne, o sportovní cíle opravdu nešlo. Baltika je opravdu dobré pivo a vodka je ve střední Asii téměř zadarmo.

Starosti si nepřipusťme, byť neměli jsme lékárnu,
vše ve zdraví zapijeme, vysajem i mlékárnu.*

**i s batohem zůstala lékárna v Ruzyni*

Sponzoři – Tendon, Pamir 7000, Alpinepro, Husky, Prabos, Rutex Termovel – děkujeme za podporu.

- text a foto Lad'a -

Chřibský *hnědák*

Letos na jaře mě Martina oslovila, zda bych s ní nejela Chřibského Hnědáka. V tu chvíli jsem si myslela, že se zbláznila. Já, a cyklistický závod?! To nemůžu ujet, a ještě při tom lézt. Už je to 2 roky co jsem naposledy seděla na kole.

Postupem času jsem si na myšlenku, že bych to zkusila, začala zvykat. Šak co, mám spoustu času natrénovat. Nicméně Břeť a rozhodl, že tento rok nechce ze sebe ždímat maximum na Hnědákově, že půjde raději jen lézt. Tak jo.

Je začátek září 14 dní do startu. Masi přemlouvá Břeť u na Hnědáka a ten k mému nemalému úžasu souhlasí. Co si ten chlap o sobě myslí!!! Že si bude měnit rozhodnutí, jak se mu zlíbí!! Sakra. To, že bych seděla doma a čekala, jak dojede, mně moc nebere. A tak ještě týž večer voláme Martině, zda přece jenom se mnou pojede. Břeť a se rovnou domlouvá s Vojtjou. Ja nemám kolo, ale když mě na 100 % vezmete, tak si ho koupím a naučím sa na ňom jezdit. Zachránila mě nakonec Linda, která mně ho i s helmou a rukavicemi půjčila. Teď už jenom něco málo natrénovat. Začínám stresovat, že to jako neujedu, a všichni, jako že jo. Téměř denně vyrážím na kolo, a až výlet na Javořinu mě přesvědčuje, že bych to mohla dát. Dokonce se začínám těšit.

Teoreticky mám všechno naplánované, trasu i cesty. Cíl je jasný – objet všechny skály a přijet v limitu.

Je tu den D. Hned ráno zjišťujeme kde je šestá Gavendova skála, a nenápadně sondujeme, kolikpak je ženských dvojek. Vypadá to, že ještě 1 nebo 2. A už nás volají na start. Rychle si oblékáme sedáky, abychom se na Břestku nezdržovali. Je odstartované. Vyrážíme mezi prvními. Docela mě udivuje laxní přístup ostatních. Někteří si vykračují jen tak bez kola jak na procházku. Že by měl Masi pravdu, že to moc žeru?

Na Břestku docela rychle dáváme 2 cesty a frčíme dál na Budačinu, nejdřív po červené a odbočit na žlutou. Nevím, jak se nám to povedlo, ale odbočujem moc brzy a cesta nás vede kdoví

4. ročník totálního hard core

kam. Musíme se vrátit. Při cestě na Budačinu se mi podaří dobře neodbočit ještě jednou. Naštěstí Mart' a je ve střehu. Na Budačině mě dohonal hlad. Dávám banán, snikersku a Převisovou a mažeme dál. Čeká nás nejtěžší část.

Krpál z Budačiny vyjdeme pěšky. Když pak nasednu na kolo a další malý kopeček nejsem schopná vyšlapat, moc mě to nepotěší. Krize vrcholí za Bunčem. Z kola neslězám při každém stoupání jen proto, že Martina jede přede mnou a abych si neudělala ostudu před turisty, kterých je tu spousta. Přední část stehen bolí jak šlak, hlavně při dlouhém stoupání. K tomu se přidala ještě hlava. Taky bolí.

Konečně je tu Gavendovka. Břeť a nám doporučuje 2 čtverky, které jsou, v tomto rozpoložení, tak akorát. Martině je pro změnu pěkná kosa.

Nastal čas pro první energetickou injekci ve formě Enervitu. Přes skepsi, kterou s Mart'ou máme vůči těmto různým sajrajtům, zjišťujeme, že to zabírá. To je dobře, protože se nám zadaří po druhé neodbočit. To si tak valím z kopce po pěkné silnici a říkám si, že to nejhorší mám za sebou, když si uvědomím, že jsem už delší dobu neviděla značku. Zastavuji a ověřuji si to u Martiny. Sakra, je to tak. Jsme blbě. Musíme zpátky. Není to tak hrozný. Moje krize je naštěstí pryč a šlape se mi dobře. Mrzí mě jen, že si ukrádáme síly.

Z červené máme sjet kousek poed hlavní silnicí (E55), kterou pak máme přejet a pak jet dál po zelené. Tam už to znám. Jak tak vyhlížím tu správnou louku, kde máme odbočit, dojíždíme až na silnici, ale na Buchlov!!!! Mylně jsem se domnívala, že z odbočovacího místa je vidět až na hlavní silnici. NENÍ!!! Do prdele 3x, možná i vícrát. Jsem na sebe pěkně naštvaná. Nejraději bych se neviděla. Jak se mi tohle mohlo stát??? Musíme na hlavní a vyšlapat kopec na místo, kde jsme měly správně vyjet. Martinu to pěkně vzalo. Navíc ji mále sejmulo auto. Ještě jednou

do prdele. Musím být sprostá. Takovou hovadinu udělat. A to jsem chtěla lézt na Osvětimankách Jižní stěnu 7-/7, mám zálsuk na nejtěžší ženskou cestu. Houbys octem. Budu ráda, když to dojedu. Taková zajížd'ka. Pozitivní na tom je snad jen to, že mě můj vztek pěkně kope do zadku a do kopce šlapu jak šlak.

Na Kozla dojíždíme už bez dalších zajížděk a velkých krpálů. V duchu děkuju Meďošovi, že tuto trasu objevil. Kdybychom měli šlapat ten kopec od přehrady (ze Stupavy), asi bych podruhé porodila :-).

Martina se na Kozlovi zbrchává a leze jak d'as. Dokonce i Rohovku, kterou minulý týden dala jen s velkým sebezapřením.

Další skála jsou Osvětimanky. Furt je ve mně odhodlání vylézt Jižní cestu 7-/7. Kdyby se tyto ambice projevovaly i mimo závod. To by se Břeťovi hódne ulevilo. Před skalou si dáváme energii sbalenou na cesty a jdeme na to. Cítím se nad očekávání dobře a odhodlaně. Dávám vše, co jsem si naplánovala, a jako bonus „Potlachy“, které teda moc nemiluju. Martinu moje aktivita strhne a leze famózně. Jižní cesta ji unikne jen o vlásek..

Z Osvětimanek nám cesta zpátky na hlavní silnici rychle uběhne. Trochu jsme poklábosily a už je tu poslední kopec k Buchlovu. Tam nás dojíždí kluci z Myjavy a Masi s Karlem. V tomto složení dojedeme až na Barborku. Martinu už pěkně bolí záda a já na tom nejsem o moc líp. Kruhovou určuji jako poslední cestu. Nahoře se mi docela rozklepaly nohy a koncentrace jde dolů. Zavání to průšvihem. Nasedáme na kolo a Mart' a nás naposledy zachraňuje, když mě přesvědčí, že na Břestek se jede opravdu po červené. Já bych jela zase kdoví kam.

Do cíle dorážíme něco po šesté. Poprvé v historii čistě ženská dvojka dojela v limitu. Cíl splněn. Jsem fakt ráda, že to máme za sebou. Konstatuji, že cyklistická část, ač jsme několikrát zajely, nebyla tak hrozná. A ta lezecká taky ne. Někdy to bolelo, ale rozhodně to nebylo na krev.

Těsně před limitem dojeli Břeť a s Vojtou. Sdělujeme si dojmy a dlábíme se gulášem. Doléhá na mě únava, která se projevuje tak, že hážu klíče od kola do koše. Naštěstí jsem si to hned uvědomila a nemusím se košem moc prohrabovat.

A je tu vyhlášení výsledků. 16 dvojic. Poslední, si myslím, nebudeme. Pár dvojek dojelo pozdě. Netroufám si ale odhadovat jak bysme mohly dopadnout. Když, ale vyhlášují 10. místo a my to nejsme, hledíme na sebe s Mart'ou nevěřičně. Nakonec končíme na pro mě neuvěřitelném 9. místě. Je to bomba. Korunu tomu dávají naše protějšky, když s náskokem víc jak 200 bodů vítězí. My jsme ještě vyhodnoceny jako nejlepší ženská dvojka a já nakonec dostávám vytoužené čestné uznání za nejtěžší ženský přelez.

Jsem nad míru spokojená a z toho uspokojení žiju ještě minimálně týden. Jsme fakt dobré. Moje díky patří hlavně Martině, která mě na tento hardcore závod vytáhla, pak Lindě za půjčení kola, Břeťovi, který mně umožnil občas trénovat, a za psychickou podporu a důvěru. Babičce, dědovi a tetám děkuju za hlídání Matýska a taky díky Nelly, Benovi a strýcovi a prababičce a sestřenicím a prodavačkám v obchodě a sousedovi a pošťače a řidičovi atd.

-text Macek, foto Ondra a týčr-

Hot sport news

Opět je tu seznam toho nejžhavějšího, co uherskobrodští sokolíci podnikli na horách, v nížinách i hospodách. A jen pro jistotu opětovně dodávám, že kdo se neozval, má smůlu - slavný prostě nebude. Holt naši reportéři nemůžou být všude a jasnovidci opravdu nejsme, a ani křišťálovou kouli nám do redakce zatím nepůjčili...

Na konci prázdnin v rámci Jenkovy a Martininy svíci si **Macek** dala na **PP** cestu **Ulomený chyt 8-** na naší oblíbené Skalce u Trenčína.

První zářijový víken se **Mackovi** podařilo zopakovat **Exempohexempokrupoplex 8-** na Kamenných Vrátech.

6. září přešel v rámci tréninku na letošního Hnědáka **Týčr** svou další devětmínusku. Konkrétně se jedná o boulderovou cestu **Pizza 9-** na Beckově.

7. září se **Jožovi Tomancovi (68)** podařilo vylézt na Valově Skále cestu **Cesta Návratů 6+**. Gratulujeme.

Obrovská bomba vybuchla 11. října ve slovenské sportovní oblasti Domaniža, kde se **podařilo flešnout Týčrovi a Ondrovi cestu Sifónová bombička 8+/9-**. Jedná se o krátkou křápačku do pořádné pětačtyřicítky s technickým místem na začátku. Cesta je v průvodci psána za čistých 9-, ale týčr si myslí, že tak dobrý přece nemůže být. Šak zajed'te odzkúšat!

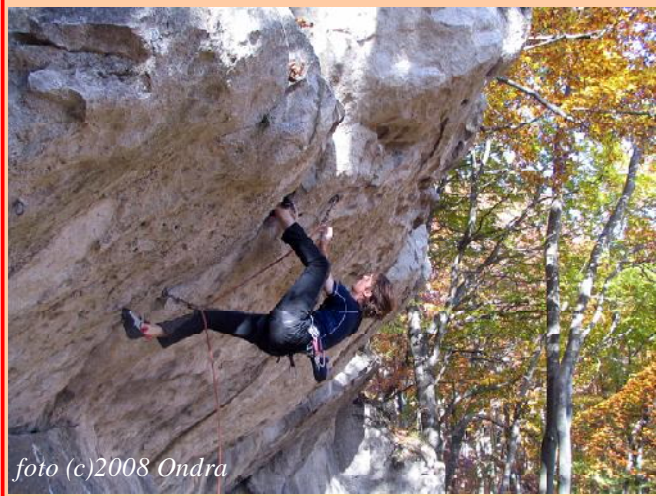

foto (c)2008 Ondra

Na 4. ročník Chřibského Hnědáka přijeli letos uherskobrodští sokolíci řádně připraveni. **Břet'a spolu s Vojtou** (Olomouc) **dokázali v tvrdé konkurenci vybojovat 1. místo**. Neztratili se

ale ani ostatní broďané: **Masi a Karel 4., Med'oš a Lad'a 8., a Macek s Martinou** (Olomouc) 9. absolutně a **1. mezi ženami** (navíc to byla historicky první ženská dvojka, která závod dokončila v časovém limitu). Více v článku od Macka na stranách 11 a 12.

V den nejslavnějšího cyklisticko-lezeckého závodu na Slovákku sice **Pólo** víceméně odpočíval a nezávodil, ale i tak dokázal svůj odpočinek přetavit v přelez cesty **Wolfův revír za 8-** na Břeštěcké skalce.

Seznam těžkých onsajtů si **učitelskej** rozšířil den po onom slavném závodě, když **osnul** na Lačnovkách cesty **A. C. 8-** a **Sbohem A. C. 8.**

Ondra si ten samý den připsal **A. C. 8- na flešáka** a potvrdil tak stoupající formu našich mladých úderníků.

Pytel s těžkými přelezy se opět roztrhl až v Paklenici. **Jenys, Týčr a co víc i Masik** dali na fleš cestu **Gerovit 7a (8)!** Tu samou cestu pak ještě přidal i **Ondra na PP**. O dalších výkonech a zážitcích, především z 350 metrové Aniče kuk najdete více v článku na stranách 3 - 5.

Hodně zajímavý byl z hlediska sportovních výkonů i první listopadový den tohoto roku. Tuto sobotu si určitě vryje do paměti hlavně **Týčr**, kterému se povedlo na **Kozlovi** přelézt zatím jeho nejtěžší cestu: **Devizový příslib direkt 9/9+ PP**. Na Kozlovi nezaháel ani **Jenys** a začal trilogii kozlovských osummínusek, když dal nejdřív na **2. pokus Dírku 8- PP** a pak i **Kopytem sem, kopytem tam 8- PP**. Těšte se na Půdu - z tohoto výjezdu máme i video!

Parádním výkonem se blýsknul na listopadovém zájezdu za vedrem přes den, kosou v noci do Ospu **Pólo Maršálek**, který přelezl v Mišja Peči cestu **Sorinina za 6c RP na 2. pokus**. Pólo prostě položené schizofrení plotny umí.

Na tom samém zájezdu se jinak nic moc nevylezlo. Za zmínku snad už stojí jen jedno **týčrovo 7a**, ve kterém dal první pokus kdysi před dvěma lety a tentokrát už to bylo v pohodě. Samozřejmě, že jel týčr do ospu s mnohem většími ambicemi, ale člověk občas mýlí, a forma mění - obzvlášť, když se s ní ne tak úplně potkáte. Život lezce je prostě tvrdý.

No a když se zasažíte, tak v příštím čísle C-Z se objeví vaše jméno na tomhle místě taky. Budete slavní, nesmrtelní, hvězdní - zkrátka čupr uherskobrodští sokolíci.

A na úplný závěr bomba v podání pana lezce **Adama Ondry**, který dokázal o listopadovém svátku přelézt legendární Huberovu cestu **Open Air za 9a+**!

Slovácké oupn 009

7. ročník závodů v lezení na obtížnost

14. března 2009

Uherský Brod

www.oupn.wz.cz

Co sa chystá

Poslední Půda - tradiční bouldersejšn u Leblošátek na půdě se letos uskuteční (vzhledem k pomalému, ale jistému zabydlování podkroví) naposled. Namasírujte svaly, vybruste techniku a přijďte si naposled vychutnat směs parádního boulderingu, fotek, videí spojenou tentokrát s oslavou Lukášových osmnáctin.

Happy ňů jír - tak to po roce zase vypadá, že přijde ten další. Tentokrát s koncovkou 009. Tak si ho užijte a pořádně se tím rokem prolezte do toho dalšího.

Best uff 2008 - a s dalším rokem přijde na řadu i zhodnocení toho předchozího. Proto neváhejte a v zájmu své mediální popularity informujte šéfredaktora našeho pochybného plátku o vašich nejlepších výkonech. Klidně můžete zmínit i počty najetých kilometrů na kole či na běžkách anebo počty vypitých piv a další pikantnosti - ono i do rubriky Totál bulvár je třeba občas něco napsat.

Nominace

na sportovce roku
Uh. Brodu

Už druhým rokem bude město Uherský Brod vyhlašovat své nejlepší sportovce, jejich trenéry a cvičitele. Mezi nominovanými za rok 2008 se objeví i dva zástupci našeho oddílu.

Břet'a Týčr Lebloch

Jožka Tomanec

Totál bulvár

drby chříbských plechů

> Ještě donedávna nikdo nepochyboval o orientaci obou chlapců zachycených na fotografii vedle. Na akci večer po letošním hnědákově se ale zahřmělo a oba aktéři z otištěného snímku mnohé pochopili.

> Příliš srdci si nevzal ponaučení z ftipu na poslední straně posledního CZ týčr a kluci chlupatí slovenští mu za to pěkně naučtovali. Holt heavy metal si naozaj nevyberá!!! Tož zpomalte - teď na konci roku už stejně nic nedoženete - leda žeby jo!

> Ono už sa to sice asi ví, ale aj tak: V poslední době nemluví chříbsťi plši o ničem jiném než o tom, že další Leblošátko bude na světě dřív, než přijdou další letní prázdniny.

Napsali o nás

V časopise SOKOL č. 10/2008 se objevil krátký článek informující o úspěšném tažení uherskobrodských sokolíků na 4. ročníku Chříbského hnědáka. Podobné texty byly k nalezení také v Slováckém deníku, na www.lezec.cz či na stránkách pořádajícího HK Uh. Hradiště (www.climbers-uh.net).

Rubrika na přání

Už se nemůžu dočkat, až se vrátíš ze své hory zpátky do mé...

fiftýny...?

No áno, ved' tie držia aj na tých oklzaných stupoch!!!

www.oupn.wz.cz

Členské příspěvky na rok 2009

ČHS

do 18 let 100,- Kč, 18 - 59 let 400,- Kč, 60 let a víc 0,- Kč
poplatek za nového člena 50,- Kč
Plat'te Meďošovi do 19. prosince t. r.

SOKOL

částaka na rok 2009 ještě není známa, ale bude to asi tolik co loni, tak s tím počítejte a všs se informujte u Meďoša.
Sokolské příspěvky se vybírají do konce ledna 2009.

NEZAPOMEŇ!!!

kydy z redakce

Rekordně teplý a krásný podzim byl na Uherskobrodsku ve znamení parádních výkonů. Všechno to začalo už začátkem září na Chřibském hnědáku, kde se všichni z reprezentantů brodského Sokola předvedli v tom nejlepším světle. Dalších úspěchů dosáhli naši borci ve sportovních i dlouhých cestách v následujících týdnech. Mladí oši se nám parádně rozjeli a staří pardálové jim nezůstali nic dlužno.

Každopádně v téhle chvíli (kdy listujete posledním CLIMBzinem) je už podzim minulostí. Listí pomalu opadálo i z těch nejhouževnatějších stromů, do Vánoc už je jenom kousek a zimní sezona se právě rozjela. Někteří z nás ji využijí k odpočinku, jiní k tvrdému tréninku, další k cestám za teplem, anebo naopak k výjezdům za ještě větší zimou či k účasti na závodech, které bývají kořením zimní přípravy. Ať tak nebo tak, budeme se po pár měsících těšit na další jaro.

Já se teď na moment vrátím k těm závodům. Mladí oši obdivovali články ze starých CLIMBzinů pojednávající o oddílové lize a navrhli obnovit tuhle tradici. Nechci předbíhat událostem, ale pokud by všechno vyšlo jak má, tak bychom mohli mít sérii několika závodů, z nichž by bylo možné výsledky oddílové ligy sestavit. Počítejte se mnou: Půda v DN, Bojkovice, Big Fuck Menu Fest Cup v Olomouci, taky by šlo udělat něco u nás v tělocvičně a možná i závody s lanem v Nezdenicích. To už je celkem slušná porce závodů. Tak popřemýšlejte, jestli se vám chce závodit, trénujte, užívejte sněhu, hepy ňů jír atd.

Nakonec bych vás chtěl ještě pochválit za parádní příspěvky do tohoto čísla. Pište dál. Neostýchejte se, nestyďte se. A nezapomeňte informovat redakci o svých přeletech.

týčr

Máš v báglu opravdu všechno?

CLIMBzin

THE BEST CLIMBING MAGAZIN NA SLOVÁCKU

V příštím, již 13. čísle mimo jiné:

Best uff 008, snad nějaký ten rozhovor, hafo foteček, oblíbené i neoblíbené rubriky, to nejlepší, co se uherskobrodským sokolíkům začátkem roku povede, reportáže ze závodů a zájezdů na jih, trapné ftípky, moře reklamy a další zbytečnosti.

Trénuj se svým GURU!!!

A ber život s humorem!! Neberdrogy!

*Ne, my lezci nebereme drogy,
nám sa iba často sníva!*

SPOLEČNÉ TRÉNINKY:

stěna v UB: středa 17-19, pátek 17-18, neděle 14-16

v úterý je k dispozici půda u Leblochů

a o sobotách jezdíváme do Bojkovek

tak se se přidejte a trénujte s náma ať můžete na jaře naplno udeřit do pořádných prásků.

Trénink 6x za týden doporučuje teta Satanela.

www.oupn.wz.cz
www.vrcholky.cz

(c) 2008 autoři článků, fotografií a kreseb, hlavní grafik a celá redakce CLIMBzinu

Texty neprošly žádnými stylistickými úpravami a všechny názory jsou zaujaté a jednostranné (jak už to prostě bývá) a vyjadřují postoje autorů, které se nemusí shodovat s názory redakce, natož s těmi vašimi!!!

CLIMBzin

občasny zpravodaj horolezeckého oddílu

T.J. SOKOL Uherský Brod

šéfdirigent: učitel; grafika: týčr

gramatická korektúra: paní učitelka Křížová - děkujeme

pressssss: dycky se to nějak vyřeší

Na internetu je časopis uložen na adrese:

WWW.VRCHOLKY.CZ

Podpořte našeho nového poskytovatele prostoru na síti a stránky zhusta navštivte. Máme tam vlastní záložku, takže to najdete úplně v pohodě na OS!

Příspěvky, informace o přeletech (ve formátu doc) a fotky (jpg - bez úprav!!!), zasílejte na:

climbzin@seznam.cz

neteľfonujte ani nefaxujte!!!

Pouze pro vnitřní potřebu horolezeckých oddílů!

666 forever!